

Yalan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Eylül 2018

Yansızlığında doğanın,
Severken irkiliyor insan.
Hicabın endamına beyitler karışıyor;
Kan kokuyor ırmakları hayallerin
Boşa ve başa almışken hayatı
Bir nota dökülüyor ansızın:
Nifakın tohumundan üreyen
Bu kez evet, bu kez yanlı bir yalan.

Efkâra banarken sitemi
Yeknesak bir tuşa basıp, el-âlem görmeden
Çekilirken huzurundan huzurun.
Dik alası tüm şiirler
İrkildiğine biat
Bir isyanı tutuşturan o şaibeli gövdesi
Kayıp mekânın da tozu dumana kattığı
Kayıp insanlar
Ruhlarını arayan
Belki çoktan iblisi satıp
Pişmanlığın kıyısında salınan...

Hayal meyal hepsi:
Öfkeden kuduran bayat arıyalar:
Zanların tutuştuğu gövdesi de
Zinhar yalan
Kuytuların dili olsa da konuşsa keşke:
Ah, keşke bir meczup gelse dile
Ölümü çağırın bir acıdan daha nemalanmadan
Boykot etse evreni
Cenneti cehennem ettiğimiz de mi
Yalan?

Öbeklerin ötesinde simyacı rüyalar;
Kuruyan ırmakların
Telaşlı gizeminde

Sonlanmayan bir mr
Baş tacı ettiğimiz kibri ve gölgemizi
Takıp peşimize
Gezdirdiğimiz tasmaından
En aç zamanlarında nefsin,
Suladığımız kanıyla sabinin;
Denizin çekilmiş sularında
Yüzen yan batmış gemiler
Bir de;
İçinde ölü gömücü imgeler...

Bir şehri daha pazarlayan
Bir şiiri ansızın azat edip
Kendini boşluğa bırakan
Şairden kalan da mı yalan?

Hani olur da; gök birleşir yerle
Ve tüm muzip notalar
Dona kalır
Şehla melodilerinde
Salınan bir sihirbazdan çaldıklarını
Herkeser gerçek diye yutturan.

İnsandan ve imandan yana ise tasan
Yalanlarını uyut da gel insan.
Şahit tuttuğun melekler
Nasıl tutamayacaklar dillerini
Zaman ve mekân yasını tutmadan
Mahşerin
Ört de gel yalanlarını
Ve sitemlerinin kır belini
Otur insanlığın tahtında
Bir kurşun ağırlığında ise vicdanın hala
Bil ki;
Sen yalanın ta kendisisin.